

ΤΕΤΡΩΤΑΙ ΑΔΗΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ ΛΑΜΠΡΥΝΘΩΜΕΝ ΛΑΟΙ

Ως μόνος *«Πρωτότοκος εκ των νεκρών»* και καθαιρέτης του άδου ανέρχεται *«ως εκ παστάδος προελθών»* και προβάλλει ο ζωοδότης και ζωοπάροχος Αναστάς Ιησούς Χριστός, ο οποίος *«τας εισόδους διανοίξας και θανάτω θάνατον και άδην θανατώσας»*, διαβιβάζει *«εκ γης προς ουρανόν»* άπαν το ανθρώπινο γένος, αφού πλέον ο θάνατος υφίσταται και παραμένει *«άχρι καιρού»* ως στιγμιαίο και μόνο βιολογικό γεγονός άνευ όμως ουδεμιάς οντολογικής ισχύος, διότι, όπως ψάλλει η Εκκλησία βεβαιωτικώς ανακράζουσα και τοις πάσι διακηρύττουσα: *«θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, άδου την καθαίρεσιν»*.

Η απαρχή μιάς άλλης αιωνίου βιοτής έχει τελεσθεί και συντελεσθεί εφάπαξ και καθολικώς ως όντως υπαρκτή οντολογική κατάσταση της επέκεινα του τάφου εν Χριστώ Αναστάντι αφθάρτου ζωής, η οποία βιούται ως βεβαιότητα και υπαρξιακή πρόταση ζωής και όχι ως αφηρημένη θεωρητικολογία και φρούδα ελπίδα. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός αφαρτίζει και απαθανατίζει το χοϊκό και φθαρτό πρόσλημμα, ήτοι τον όλο άνθρωπο ως ψυχοσωματική οντότητα. Επειδή η δική του τελεία ανθρώπινη φύση ενωμένη με την τελεία θεϊκή φύση του εσώθη, κατέστη ο ίδιος νικητής του θανάτου και πρόξενος, κατά το συναμφοότερον, σωτηρίας και απολυτρώσεως για κάθε ανθρώπινη ύπαρξη.

Ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός, *«χοϊκός χρηματίσας»*, ως παντοδύναμος πλαστοουργός *«νεοποιεί τους γηγενείς»*, δηλαδή ανακαινίζει και καινουργεί τον χοϊκό άνθρωπο δωρούμενος την ελπιδοφόρο οντολογική διέξοδο διά του θανάτου και επέκεινα του θανάτου μιάς άλλης διαστάσεως αφθάρτου, αθανάτου και αιωνίου ζωής διότι ο κατελθών στον άδη κραταιός Ιησούς, ο μόνος αληθής Θεός, Σωτήρας και Λυτρωτής, *«διά θανάτου το θνητόν, διά ταφής το φθαρτόν μεταβάλλει»* και απεργάζεται θεοπρεπέστατα διά της λογχευθείσης θεοπλευράς του την όλη, πλήρη και καθολική ψυχοσωματική ανάπλαση του Αδάμ και της Εύας, ήτοι εν τω Θεανδρικό πρόσωπο του σύμπαντος του ανθρωπίνου γένους.

Ως ζωαρχικότατος νεκρός, *«Πρωτότοκος εκ των νεκρών»* και *«αυτοζωή»* ο Θεάνθρωπος Ιησού Χριστός γέγονε ανακαινιστής απάσης της κτιστής δημιουργίας και καινοποιεί – με τον πλέον ακατάληπτο ίσως για τους χοϊκούς ανθρώπους τρόπο – τον φθαρτό και θνητό άνθρωπο. Η πανσθενουργός θεϊκή ενέργειά του ως Θεανθρώπου ανιστά την πεπτωκυία ανθρώπινη φύση και όντας ο ίδιος ως Θεός της ζωής, αυτοζωή και ζωοπηγή, μεταβάλλει τον θάνατο σε *«φυσίζωον ύπνον»*, *«Αδάμ γενόμενος αφυπνώσας υπερφυώς... και ζωήν εγείρας εξ ύπνου και της φθοράς ως παντοδύναμος»*. Με την ζωαρχική του παλάμη ραπίζει και ακυρώνει, αναιρεί και καθαίρει την ισχύ του θανάτου με τον δικό του θάνατο γενόμενος *«λύτρον αντί πολλών»*, *«το φθαρτόν προς αφθαρσίαν μετεστοιχειώσας και αφθάρτου ζωής δείξας πηγήν εξ αναστάσεως»*.

Ο τάφος της φθοράς καθίσταται *«όλβιος τάφος»* αφθαρσίας και ο τύμβος αδυνατεί να δεσμεύσει την *«αυτοζωϊαν»*, τον αναστηθέντα ζωαρχικότατο νεκρό Ιησού Χριστό, ο οποίος, καίτοι *«κατάστικτος τοις μώλωπι και πανσθενουργός»*, συνεγείρει γένος των βροτών, γεγονός υπέρλογο και υπομνηματιζόμενο υμνολογικώς υπό της Εκκλησίας ψαλλούσης: *«Θεοφανείας σου, Χριστέ, της προς ημάς συμπαθώς γενομένης Ησαΐας φως ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκράυγαζεν·Αναστήσονται οι νεκροί και εγερθήσονται οι*

*εν τοις μνημείοις και πάντες οι εν τη γη αγαλλιάσονται». Αλλού δε το γένος των ανθρώπων διακηρύττει την της σωτηρίας του ευεργεσία και ευγνωμόνως δοξολογεί τον Πρωτότοκο εκ των νεκρών Αναστάνα Ιησού Χριστό Ψάλλοντας: «**Χθες συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθες· αυτός με συνδόξασον, Σωτήρ, εν τη Βασιλεία σου**».*

Η εις άδου Κάθοδος του ζωοδότου Ιησού Χριστού και η αφύπνωση αυτού εκ του τάφου πιστοποιεί ότι *«της φθοράς το ημέτερον γένος ανακληθέν προς αιωνίαν ζωήν μεταβέβηκε»*. Έτσι ο άδης επικράνθη και *«στένων βοά»*, δεξάμενος αφελώς και ανυποψιάστως τον *«τρωθέντα λόγχη τη πλευράν και στένει πυρί θείω δαπανώμενος»* καταβαραθρώνεται και θανάτω Χριστού θανατούται. *Τέτρωται ο άδης, ο μέχρι τότε άτρωτος άδης*, από τον υπό της γης εκόντα καλυπτώμενο Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, ο οποίος καίτοι ορατός φέρει την ημαγμένη στολή της χοϊκής και φθαρτής θνητής ανθρώπινης φύσεως, εντούτοις εγείρεται και συνεγείρει το γένος των βροτών.

Ο άδης εσκυλεύθη και κατέστη τρωτός από τον ορώμενο *«άπνουν νεκρόν»* Ιησού Χριστό, ο οποίος *«τον Αδάμ συν τη Εύα παγγενή»* ελύτρωσε εφάπαξ προς αγαλλίαση συμπάσης της κτίσεως και ευφροσύνη πάντων των ανθρώπων. Η αγάπη του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, *«του κατελθόντος μέχρις άδου ταμείων»*, ως φιλόανθρωπος αυτοθυσιαστική και εθελούσια αυτοκένωση μέχρι σταυρού και τάφου, έσβησε ολοσχερώς τον φόβο και καθήρεσε παντελώς την ισχύ του θανάτου, δωρησάμενος στο γένος των ανθρώπων το πολίτευμα της αφθάρτου και αθανάτου αιωνίου ζωής. Έτσι ο ορώμενος ως *«βροτός αμνός»*, πλην όμως όντας ο μόνος άτρωτος *«άμωμος αμνός του Θεού»*, ως αληθής Θεός, *«άγευστος κηλίδος»* υπάρχων, *«...εκουσίως υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα το καθαρτήριο· και αύθις εκ του τάφου ωραίος δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος»*.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ως το της Εκκλησίας θεόπνευστο στόμα και λάλημα, εν αγαλλιάσει και πανευφροσύνω χαρά, εν τη όντως χαρά της Αναστάσεως Χριστού, ανυμνεί, υμνολογεί και δοξολογεί την του όντως Σωτήρος και Λυτρωτού Ιησού Χριστού τριήμερη εκ νεκρών έγερση στον θεοφώτιστο λόγο του *«Εις το Άγιον Πάσχα»* διακηρύσσοντας στο ανθρώπινο γένος όλων των αιώνων και των εποχών, τα κάτωθι: *«Σήμερον εορτάζουμε την περίλαμπρη νίκη μας. Σήμερον ο Κύριος ημών έστησε το τρόπαιο κατά του θανάτου, κατέλυσε την τυραννία του διαβόλου και μας εχάρισε την οδό της σωτηρίας διά της Αναστάσεως. Όλοι χαιρόμεθα, σκιρτούμε, αγαλλόμεθα. Αν και ο Κύριος μας Χριστός ενίκησε και έστησε το τρόπαιο, εντούτοις κοινή είναι η ευφροσύνη και η χαρά μας*.

Όλα αυτά τα έπραξε για την δική μας σωτηρία και με τα ίδια μέσα με τα οποία μας κατεπάλαισε ο διάβολος, ακριβώς με τα ίδια τον ενίκησε ο Χριστός. Έλαβε τα ίδια όπλα και τον κατεπολέμησε με αυτά. Πώς; Άκουσέ το. Η Παρθένος, το ξύλο και ο θάνατος ήταν τα σύμβολα της δικής μας ήττας. Παρθένος είναι η Εύα. Ουδέποτε είχε γνωρίσει άνδρα, όταν υπέστη την απάτη. Ξύλο είναι το δένδρο και θάνατος το επιτίμιο εναντίον του Αδάμ . Είδες πως η Παρθένος, το ξύλο και ο θάνατος έγιναν τα σύμβολα της ήττας μας;

Πρόσεξε τώρα πως έγιναν αίτια της νίκης. Αντί της Εύας η Μαρία, αντί του δένδρου της γνώσεως του καλού και του πονηρού, το ξύλο του Σταυρού, αντί του θανάτου του Αδάμ, ο θάνατος του Κυρίου. Είδες με ποιά μέσα ενίκησε, ενώ με τα ίδια ηττάται;

Γύρω από το δένδρο επάλαισε και ενίκησε τον Αδάμ ο διάβολος; Γύρω από τον Σταυρό ενίκησε τον διάβολο ο Χριστός. Και το μεν ξύλο εκείνο, το δένδρο έστελνε στον άδη, ενώ τούτο το του Σταυρού ξύλο ανακαλούσε και όσους είχαν υπάγει στον άδη. Το πρώτο έκρυπτε τον ηττημένο, όπως τον αιχμάλωτο και τον γυμνό, ενώ το δεύτερο, εδεικνυε σε όλους τον νικητή, προσηλωμένο γυμνό εφ' υψηλού σημείου. Και ο μεν θάνατος στην πρώτη περίπτωση συμπαρέσυρε και τους μετά τον Αδάμ, ενώ ο του Χριστού ανέστησε αληθώς και τους προ αυτού θανόντας. «Ποιός θα περιγράψει τις δυνάμεις του Κυρίου και θα κάνει να εισακουσθούν όλες οι αιτήσεις του;» Διά του θανάτου εγίναμε αθάνατοι, ανέστημεν από την πτώση και από νικημένοι κατέστημεν νικητές.

Αυτά είναι τα κατορθώματα του Σταυρού, αυτή είναι η μεγίστη απόδειξη της Αναστάσεως. Σήμερα σκιρτούν οι άγγελοι και όλες οι δυνάμεις του ουρανού αγάλλονται ευχαριστούμενοι για την κοινή σωτηρία του γένους των ανθρώπων. Αν για την μετάνοια και ενός αμαρτωλού γίνεται χαρά στον ουρανό και την γη, πολύ περισσότερο συμβαίνει τούτο για την σωτηρία της οικουμένης.

Σήμερα ο Χριστός ηλευθέρωσε την ανθρώπινη φύση από τη τυραννία του διαβόλου και την επανέφερε στην προηγούμενη ευγένεια. Όταν λοιπόν ίδω την αρχική μου καταβολή με τον τρόπο αυτό να νικά τον θάνατο, δεν φοβούμαι πλέον, δεν απεχθάνομαι τον πόλεμο, ούτε κάμπτομαι για την αδυναμία μου, αλλά αισθάνομαι την θεία δύναμη σύμμαχό μου στο μέλλον. Εκείνος που θα κατανικήσει την τυραννία του θανάτου και θα μπορέσει να αχρηστεύσει την δύναμή του, τί νομίζετε, δεν θα κάνει το άπαν για τους συνανθρώπους του, των οποίων την μορφή εδέχθη ο Χριστός να λάβει λόγω της μεγάλης του φιλανθρωπίας και να πολεμήσει υπό την ανθρώπινη μορφή τον διάβολο;

Σήμερα η Σύναξη των αγγέλων και ο χορός όλων των ουρανίων δυνάμεων αγάλλονται για την σωτηρία των ανθρώπων. Σκέψου, λοιπόν, αγαπητέ, το μέγεθος της χαράς, αφού και οι ουράνιες δυνάμεις συνεορτάζουν με εμάς και χαίρουν επίσης για τα δικά μας αγαθά. Αν και είναι δική μας η χάρη που μας παρεχώρησε ο Χριστός, εντούτοις και δική τους η ευχαρίστηση. Για τον λόγο αυτό δεν ντρέπονται να συνεορτάζουν μαζί μας.

Αλλά τι λέγω, ότι μόνο οι συνδούλοι μας δεν ντρέπονται να συνεορτάζουν; Ο ίδιος ο Κύριος αυτών, αλλά και ημών, δεν ντρέπεται να συνεορτάζει μαζί μας. Αλλά γιατί είπα ότι δεν ντρέπεται; όχι μόνο δεν ντρέπεται, αλλά και το επιθυμεί. Από πού τεκμαίρεται αυτό; Άκουσέ τον τι λέγει : «Επεθύμησα σφοδρώς να φάγω μαζί σας τούτο το Πάσχα». Δηλαδή αφού επεθύμησε να φάγει, αυτό σημαίνει και να συνεορτάσει.

Όταν δεις όχι μόνο τους αγγέλους και την σύναξη όλων των ουρανίων δυνάμεων, αλλά και αυτόν τον Κύριο των αγγέλων να συνεορτάζει μαζί μας, τί σου απομένει ώστε να ευφρανθείς; Λοιπόν, ας μη είναι κανείς κατηφής σήμερα λόγω πείνας. Η εορτή είναι πνευματική...

Ας εορτάσουμε, λοιπόν, της εορτή της Αναστάσεως του Κυρίου. Ανέστη και μαζί του συνανέστησε την οικουμένη. Και αυτός μεν ανέστη θραύσας τα δεσμά του θανάτου, ημάς δε ανέστησε συντρίψας τις αλυσίδες των αμαρτιών μας. Ο Αδάμ ημάρτησε και απέθανε. Ο Χριστός δεν ημάρτησε και απέθανε. Καινοφανές και παράδοξο. Ο πρώτος ημάρτησε και απέθανε. Ο δεύτερος δεν ημάρτησε, αλλά απέθανε. Για ποιο λόγο και γιατί; Για να

μπορέσει ο αμαρτήσας και αποθανών να ελευθερωθεί από τα δεσμά του θανάτου μέσω του μη αμαρτήσαντος και αποθανόντος.

Έτσι πολλάκις γίνεται και στις περιπτώσεις όσων οφείλουν χρήματα. Οφείλει κάποιος σε κάποιο αργύρια, δεν έχει να τα καταβάλει και ένεκα τούτου φυλακίζεται. Ένας άλλος που δε οφείλει και που δύναται να τα καταβάλει, τα καταθέτει και απολύεται ο υπόλογος.

Το ίδιο έγινε και στην περίπτωση του Αδάμ και του Χριστού. Όφειλε ο Αδάμ τον θάνατο και εκρατείτο υπό του διαβόλου. Ο Χριστός ούτε όφειλε, ούτε εκρατείτο. Ήλθε όμως και κατέβαλε τον θάνατο υπέρ του κρατουμένου προκειμένου να τον απολύσει από τα δεσμά του θανάτου. Είδες το κατόρθωμα της Αναστάσεως; Είδες την φιλανθρωπία του Κυρίου; Είδες μέγεθος φροντίδος; Λοιπόν, ας μη γινόμεθα αγνώμονες έναντι αυτού, ο οποίος τοιοιτοτρόπως μας ευεργέτησε, μήτε, επειδή επέρασε η νηστεία, να καταστούμε αμελέστεροι. Αντιθέτως, τώρα παρά ποτέ, ας επιμελούμεθα περισσότερο την ψυχή μας, για να μη γίνεται ασθενεστέρα, όταν ευχαριστούμε την σάρκα μας, πράγμα που ομοιάζει με το να περιποιούμεθα την δούλη και να παραμελούμε την Δέσποινα.....

Είδες πόσο μεγάλη είναι η δωρεά; Ακούτε αυτά εσείς που σήμερα και αυτή την νύχτα γίνετε πολίτες στην άνω Ιερουσαλήμ και φυλάζετε αυτά, όπως αξίζει στις πολλές δωρεές, για να αποσπάσετε πιο άφωνα την χάρη. Γιατί η ευγνωμοσύνη γι' αυτά που μας έδωσε ήδη προσκαλεί την γενναιοδωρία του Κυρίου. Δεν επιτρέπεται, αγαπητέ, να ζεις αδιάφορα στο εξής, αλλά όρισε στον εαυτό σου νόμους και κανόνες, ώστε να κάνεις τα πάντα στην εντέλεια και να φυλάγεται πολύ και από εκείνα που θεωρούνται ότι είναι κακά. Γιατί όλη η παρούσα ζωή είναι αγώνας και πάλη, και πρέπει εκείνοι που μπαίνουν μια για πάντα στο στάδιο αυτό της αρετής να είναι εγκρατείς σε όλα... Επειδή η πάλη μας δεν είναι με ανθρώπους, αλλά με τα πονηρά πνεύματα, και η άσκηση και η εγκράτειά μας ας είναι πνευματική, αφού και τα όπλα μας, που μας έδωσε ο Κύριος, είναι πνευματικά».